

1

— Tot pe Lună, domnule Letendre? Ce-i așa de interesant acolo sus?

Toată clasa izbucni în râs, mai puțin cel vizat, aflat la mii de leghe de cursul de franceză și de glumele bursucului de Pajot, a cărui distracție era, toată școala o știa, să-și umilească elevii în public.

— Deci? insistă profesorul, surprins de tăcerea lui. Ți-ai înghițit limba?

Contrar obiceiului său, Valentin nu răspunse. Se mulțumi să-i arunce o privire glacială, care puse capăt interogațiunii. Supărat, profesorul scoase carnetul de note.

— Cum vrei... Dar te previn: ai să primești un zero la exprimarea orală!

De asta, lui Valentin chiar că nu-i păsa deloc. Nu le cerea decât să-l lase naibii în pace. Să-l uite. Să-l lase să aștepte patru ore și jumătate fără să încerce, mai ales, să-l tragă de limbă. Se uită tot timpul la ceasul de la mână, apoi îl scutură, convins că a stat. E înnebunitor cât de încet poate să treacă timpul, în anumite împrejurări...

„Repede”, își repetă obsesiv. „Repedeeeeeeee!”

În sfârșit, clopoțelul mult așteptat se face auzit. Cu stomacul scuturat de adrenalină, Valentin sare în picioare, își strânge lucrurile și o șterge fără să-i pese de nimeni. Trei secunde mai târziu e în stația de metrou, gâfâind... cu șapte minute în avans.

Tropăind de nerăbdare, lasă să treacă un tren. Ar fi culmea să nu ia cursa care trebuie!

Când trenul de 16.48 oprește în stație, se repede în ultimul vagon, cu inima bătând să i se spargă.

Ea e acolo. Frumoasă. Indiferentă. Absentă. Minunată.

În jeanși și mantou negru.

„Probabil că am avut o halucinație azi-dimineață”, își spuse Valentin, fixând-o din priviri, cu ochii să-i sară din orbite. „Nu mă trezisem încă... Numai să nu-mi fi bulit neghiobul ăla de Rémi creierul!”

Ajunse la destinație fără să se fi întâmplat ceva anormal.
Dezamăgit.

Da, da, chiar așa.

Și încă dezamăgit e puțin spus!

*

Totul a început *după* lovitura în cap primită de la Rémi. A doua zi, mai exact. Adică ieri-dimineață.

Și doar ziua începuse bine! Rémi și Valentin — inseparabilii, cum li se spunea — stăteau de vorbă în curte, când a trecut Lili.

Ah, Lili! Roșcata-care-ucide. Fata cea mai excitantă dintr-a VIII-a A...

— Cred că mă place, i-a șoptit Rémi prietenului său.

Acesta a pufnit în râs.

— Pe tine? Visezi, dragă! Nu vezi ce față ai?!

Ei, asta nu i-a plăcut lui Rémi. Nu i-a plăcut deloc!

— Ce? Ce are fața mea, ce are?!

— Păi...

Mimica lui Valentin era limpede: nu mai era nevoie de alte explicații.

Dar cerea o replică.

Și nu oricare!

Când se simte atacat, Rémi reacționează fulgerător — și mereu la fel: se repede cu capul înainte asupra dușmanului. „Metoda buldozer”, așa o numește el.

— Pe unde dau eu cu capul, tâmpiții înghit hapul! se mândrește el de fiecare dată.

La șocul pe cât de violent, pe atât de neașteptat, Valentin n-a înghițit hapul, deloc: s-a mulțumit să leșine. Supraveghetorul l-a cules de pe jos și l-a dus la infirmerie, unde s-a trezit cu un cucui mare în frunte. Și când zic „mare”... „Enorm” ar fi mai potrivit spus!

Când l-a văzut cum arată, maică-sa a fost și ea cât pe ce să leșine. (Să facă DOUĂ victime dintr-O SINGURĂ lovitură cu capul, asta da, Rémi aproape că a bătut toate recordurile!) Dar ea s-a stăpânit și s-a repezit la telefon. După doar o clipă, îl muștraluia pe directorul școlii.

Sărmanul era atât de copleșit, că n-a putut să-i răspundă imediat, astfel că Valentin, care asculta conversația, și-a zis: „Gata, a leșinat!” Din nefericire, nu era adevărat: lăsa doar să treacă furtuna. Ar fi fost prea de tot ca lovitura de cap a lui Rémi să facă și o a treia victimă!

Ce mai, a doua zi se întâmplase *totul*. Valentin era în metrou, linia 4. Ca în fiecare dimineață, luase cursa de 7.45 ca să meargă la școală, se instalase în ultimul vagon — care se oprește exact în fața ieșirii care-i trebuie — și-i revăzuse pe călătorii obișnuiți: chelul înalt cu ochelari citindu-și ziarul, micul arab cu walkmanul lui, femeia africană cu copilul atârnat în spate, violonistul care urca la Barbès și cânta melodii țigănești până la Gara de Est, cele trei bătrâne care se cirovăiau râzând ca niște școlărițe... Și mai ales, mai ales, *Doamna!*

Ea, ea-l fascina.

Valentin nu știa nici dincotro venea, nici încotro mergea, căci ea era deja instalată când urca el, iar el cobora înaintea ei. Ea era așezată întotdeauna pe aceeași banchetă, în fundul vagonului, pe partea stângă. Când metroul nu era prea aglomerat, el făcea în așa fel încât se așeza lângă ea și o privea pe furiș pe tot timpul călătoriei. Ea nu părea să-și dea seama. Nu-i arunca niciodată vreo privire, nici lui, nici altcuiva. Era pur și simplu acolo, imobilă, privind în gol în fața ei. Iar seara, la întoarcere, o regăsea pe același loc, în aceeași poziție.

Orarele lor corespundeau.

Orare școlare, de fapt. El își dăduse seama că ea era probabil profesoară sau învățătoare.

Vouă nu vi se întâmplă să încercați să ghiciți profesia oamenilor pe care-i întâlniți? Lui Valentin, da. Mai ales în mijloacele de transport în comun. Pe bărbatul înalt și chel, de exemplu, îl vedea ca barman, iar pe micul arab, distribuitor de pizza la domiciliu. Pe africană o vedea casieră într-un supermarket. Violonistul, care cerșea ziua, cânta seara pe scena de la Opéra, iar călătorii care nu-i dăduseră nimic în metrou dădeau o avere să meargă seara să-l aplaude. Cât despre cele trei bătrâne... ele erau de multă vreme la pensie!

Dar să ne întoarcem la Doamna.

La ea, frumusețea era cea mai impresionantă. Valentin ar fi putut să jure, nicio fată (să fi fost ea și Lili!), nicio actriță (nici chiar Loana String din *Casting Academy!*) nu i-ar fi ajuns măcar la degetul cel mic. Închipuți-vă un chip fin, cu trăsături regulate, o gură perfectă și ochi negri, splendizi. Păr foarte lung cu reflexe albastrui, care i se revărsa pe umeri. Și mai ales acea expresie a ei: absentă, îndepărtată, pierdută parcă în adâncul unui vis...

Pe scurt, Valentin a început să adore metroul. Și să se teamă de momentul în care părinții săi aveau să plece din mahalaua Saint-Ouen și să se instaleze în apropiere de școala lui, în al X-lea arondisment al Parisului.

— O să fie mai bine pentru tine să poți merge la școală pe jos, îi repeta maică-sa, consultând anunțurile imobiliare. Nu ți-ar plăcea să te scoli cu o jumătate de oră mai târziu?

— Îhî... îhî..., răspundea Valentin care, în mod normal, ar fi trebuit să sară în sus de bucurie.

— Ce entuziasm! glumea taică-său. Adică îți place așa de mult să te înghesui prin mulțime?

Nu, bineînțeles că nu!

Doar că în centrul acelei mulțimi se găsea o femeie magnifică. Și pentru nimic în lume nu ar fi lipsit de la întâlnirea lor bicotidiană...

Dar încercați să le explicați toate astea părinților voștri!

Așadar, ieri-dimineață Valentin călătorea în picioare. Cum locul de lângă Doamna nu era liber, s-a lipit de o bară, ca s-o poată vedea mai bine printre pasageri. Tocmai treceau de Château d'Eau, când deodată...

A fost ca un fulger alb. Orbit, Valentin a închis ochii. Când i-a redeschis, lumina se schimbase. O lumină ciudat de pătrunzătoare înlocuia lucirea greoaie a plafonierelor. Aerul era — cum să spun? — *vibrant*. Încărcat — da, chiar așa — de un soi de *energie*.

În jurul lui, nimeni nu se clintise. Deși, în general, oamenii reacționează imediat ce se întâmplă un eveniment excepțional. Mai ales în metrou! Întorc capul, fac comentarii, se întreabă din priviri. Ei bine, acum nimic din toate astea. Rutina. Ca și cum Valentin ar fi fost singurul care observase ce se întâmplase.

Cum un bărbat grăsuț se intercalase între el și Doamna, se dădu ușor la o parte, ca să-i vadă reacția. Și atunci... și atunci...

Rămase încremenit de uimire.

În locul hainelor obișnuite, era îmbrăcată într-o ținută aiuritoare. Somptuoasă, desigur, chiar magnifică, dar atât de nepotrivită... atât de nemaivăzută!

Și totuși, Valentin putea să bage mâna-n foc: când urcase, era îmbrăcată în jeanși și mantou negru!

„Când a avut timp să se schimbe?” s-a întrebat el, prostește.

Și apoi:

„O fi mergând la un bal mascat, sau ce?”

Rochie de catifea purpurie, cu garnitură de broderii scânteietoare — diamante, de bună seamă, din alea *adevărate!* —, care cădea în falduri grele. Un decolteu adânc îi dezvelea parțial sânii și gâtul, acoperit și el de bijuterii. Valul întunecat al părului scăpa de sub o tichie de perle legată sub bărbie.

Valentin o contempla, cu gura căscată, când metrourl opri la Strasbourg-Saint-Denis — stația lui. Coborî ca un somnambul. Peronul era negru de lume.

Înainte ca ușile să se închidă, se întoarse să o mai vadă o dată. Voia să se asigure că nu visase. Dar gloata i-o ascundea pe Doamna. Cu neputință s-o vadă, fie și doar poala rochiei ei.

Cum ați vrea ca, după așa ceva, să mai fiți atenți la oră?